

"לא היה בעל ואבא טוב ממנו" - גלילה ברקאי

יתומים. אני לרגע לא שוכחת לך את זה. לרגע לא שוכחת אהוב שלי. גם כאשר רבנו וגם שהיה קשה, לא הפסקתי לאהוב אותך וזוכרת בזכות מי אני נמצאת פה היום (בוכה).

ב-73 נפלה עלינו מכה נוראית כאשר יעקב אחיך נפל ביום כיפור ובמידה רבה, לצערי, הכנסתי את ישראל לחרדות ולכאב שלי. אחר כך נפטרו ההורים. קודם משה, אח"כ הניה ולפני 7 שנים נפטר גם יאיר. ואני ראיתי איך הדברים האלה מכרסמים בו והוא, שתמיד דאג לאחרים, לא התפנה לדאוג גם לעצמו. לפני 3 שנים נפלה עלינו המחלה הנוראית. קיבל טיפול ואני הרגשתי שזהו, הוא מתגבר. הכל יהיה בסדר. לפני כמה חודשים היתה החמרה רצינית של המחלה וזהו יום שישי נפרדנו.

רוצה להזכיר: הוא היה המון שנים איש צבא, מאז שהתגייס לצנחנים. המשיך אח"כ במילואים, אך מאחר שהיה אח שכול ניסו 'לזרוק' אותו לכל מיני מקומות. ניסו להפסיק לו את השרות הקרבי אך המשיך לעשות מילואים עד גיל 48 וגם אז, עשה טובה שהסכים ללכת. עכשיו כשהוא חלה, אני מתחילה להבין איזה קשר היה לו עם החברים בצבא. פשוט לא יאומן. הוא היה כל כך אהוב ומקובל כחייל וכמפקד. שרול, אני נשארתי פה. אני יודעת שאני לא לבד. יש לנו ארבעה בנים. תסתכל על המשפחה שלך - עשרה נכדים נהדרים. אני יודעת שאני לא לבד, כי אני חלק ממך, ותודה שאתה ממשיך לחיות בתוכי עד היום האחרון של החיים שלי. עד היום האחרון.

גלילה

הייתי אחרי צבא, סטודנטית. באתי לאשדות במחשבה להתחתן. ב-68 לא היה מקובל לקבל לחברות סטודנטים, אז ישראל מאד כעס ואמר: אני עוזב את המשק. יצאנו לחיים ארוכים של 54 שנים. תחילה היו המון תלאות. ישראל התחיל כאיש צבא קבע ובהמשך עבד על גבי טרקטורים בשיטוח חבל ימית. הוא איבד חברים ימין ועל שמאל. לאט לאט בנינו את עצמנו ובסופו של דבר הסתדר לנו להגיע לעיר יחסית צעירה, נצרת עלית. קנינו שם דירה והתחלנו לבנות את החיים ואז הגיעו הילדים.

לא היה אבא טוב ממנו ולא היה בעל טוב ממנו. המשפחה היתה בשבילו הכל. הערך הראשון עבורו היתה המשפחה. שום דבר לא מסביב ולא חשוב איך. והמשכנו.

אני הייתי מורה צעירה, אח"כ עבדתי כ-30 שנה בתיכון. הוא עבד בתעשיות הרכב. כשסגרו את המפעל עבר למקומות אחרים. בהמשך מצא עצמו באפריקה 7 שנים. כשהתחיל לעבוד שם ביקש ממני: 'אני רוצה לחזור הביתה'. כשהתחילו לבנות את ההרחבה באשדות אמר: "תעשי טובה תבררי מה קורה, אני רוצה לחזור הביתה". אמרתי: טוב שרול, אעשה בשבילך הכל כדי לעזור לך לחזור הביתה. עדיין לא הרגשתי שזה הבית שלי. היה לו כל כך חשוב לחזור הביתה. הוא היה באפריקה ואני בניתי את הבית. אורי ניב אמר: "היה לו חלום, ואת הגשמת לו אותו". הוא חזר הביתה הקים את האורווה היפה עם הכרכרות והסוס, ותוך כדי כך, הוא עשה את המעשה הכי אצילי בחיים שלו. אני היום חיה 11 שנים בזכותו לאחר שתתם לי כליה. אני לא רציתי לשמוע על זה בהתחלה. אמרתי שאני לא מוכנה, אני לא רוצה שיקרה לך משהו והבנים שלי ישארו